

Lauantai 5.7.2014
Iltaseurat 18:30
Esko Laine

”Kun vanha ihminen katsoo kelloa, on se aina paljon.”

Tähän Paavo Haavikon mietelmään ajatus juontui kun juhlatunnusta pohdiskeli. Kolme näkymää avautui: rukous, Kristus ja aika. Viimeisimmästä tuntui luontevalta aloittaa.

Ei vain huomiseen, vaan huomiseenkin.

-kin kertoo, että Kristus on ollut ennen, on nyt ja vielä pyydetään jatko-osaankin.

Ilman tätä –kin on kuin Kristus ei olisi ollut ennen vanhaan eikä tätänykyään, mutta jos huomiseen kuitenkin.

-kin todistaa tähänastisesta yhteistaipaleesta Kristuksen kanssa, osalla pitkästäkin. Esimerkkinä tästä mainittakoon, että huomenna tulee kuluneeksi 67 vuotta siitä kun pastori Taito Lumme kastoi Esko Olavin Lapuan kirkossa tähän matkasaattoon.

-kin, huomiseenkin on eräänlainen uskontunnustus.

Siinä myönnetään, että on haparoitu ja eksytty, etsitty ja kadotettu, lyöty ja langettu.

Yhdessä on eletty, yhdessä eletään, on pantu tasan, yhteisiä ovat olleet kivut ja ahdistukset.

Yksikään ei ole vähällä päässyt. Mutta yhdessä on nautittu myös tortut ja punaiset limonadit.

Yhtäkaikki. Kaiken eletyn ja koetun jälkeen: täällä ollaan, Kristusta pyytämässä lupaustensa lunastajaksi, matkaseuraksi hamaan loppuun asti. ”Tule, Kristus”.

-kin kertoo myönteisestä katsannosta tulevaan. Tulee mieleen liitännäiskuvauksia: lisäksi, ynnä, mukaan, mahdollista ja voidaan. Voimme uskoa, että muutkin kuin kuoleman portit ovat alati avoinna.

Vanhat puhuivat uskonsodasta. Opetettiin, ettei helpolla päästä eikä yhden taistelun voitolla voitonparaateja järjestetä.

Tämä on todistettu myös näillä nummilla. 206 vuotta sitten tämä oli verisen sodan taistelutanner.

Tästä kiväärinluodin kantomatkan päässä on Suomen sodan taistelun muistopaasi. Siihen tallennetut muistosanat alkavat: ”Tappelit tässä sankarit Suomen...”

Sankarit ovat päähenkilöitä, uljaita ja kyvykkäitä. Ei niinkään tunnusomaista herännäisjulistukselle tai seurapuheiden käsitykselle ihmisestä. Vastakohtana lienevät antautujat, pakenijat ja reppanat. Tosin ei tätäkään voi osaa meille omimpana pitää.

Raamatuntutkistelija löytää sankarin Vanhasta testamentista kolmisenkymmentä kertaa, Uudesta ei yhden yhtä.

Takavuosikymmenien seurapuheiden kohtikäypä kysymys kuului: ”Miten on sotas laita?”

Itsensä ja vaelluksensa tutkistelu pani ja panee tutisemaan, Voi olla, että olo on nolo ja ääni yhtä ruikutusta. Sisimmässä asuu tyhjyyden kauhu ja elämässä vallitsee kylmävä tunnelma.

Ei tässä mitään uskonsankareita olla. Mutta jotain kuitenkin kertoo se, että täällä ollaan, hengissä vielä. Ehkä olemme sitkeitä sissejä.

Jumala kutsuu meitä elämään. Vielä Jumala kutsuu meitä elämään. Kaiken eletyn ja koetun jälkeen saamme tuulahduksen uuden alun mahdollisuudesta.

Mitä tahansa meille elämässämme tähän mennessä onkin tapahtunut, siis ihan mitä tahansa, niin huomiosessa kukaan ei ole käynyt. Juhlarukouksemme on ajankohtainen; ”huomioseenkin”. Kuulostaa armolta.

Ehkä tätä taustaa vasten voidaan ymmärtää, mahdollisesti jopa hyväksyä huoneentaulun rohkaisu ja toivo: ”Elämä on taistelua – me olemme sankareita”. Päämäärätietoisuus ja kotiinpaluuhakuisuus ovat auttaneet pyrkimyksissä kuulla ja ehkäpä jopa noudattaa Jumalan tahtoa. Juhlien pyyntörukous alkaa sanalla ”tule”. Sen taustalla on rajallisuuden myöntäminen.

Jos elämä on ihmisen voimassa ja kyvyssä, se ei ole paljon eikä missään nimessä riittämiin. Tule siis sinä, Kristus, elämäni voimaksi ja sisällöksi.

Meitä on täällä paljon, joiden mielestä elämä olisi turhaa, peräti turhaa, jos se olisi vain syntymän ja maahanlaskemisen lohдутon kierto.

Kristuksen seuraajat pyrkivät elämään, kärsimään ja lopulta kuolemaan häneen uskoen. Olemme kristittyjä opetuslapsille Antiokiassa annetun nimityksen mukaisesti. Kristusta seuraten päädytään sinne minne Kristuskin eli taivaan kotiin. Parasta olisi siis pyrkiä elämään elämänsä taivaan liikinaapurina. Jotta siinä pysyisi, olisi tarpeen pohtia vanhaa rajalinjaa. Joskus on tullut miettineeksi herännäisyyden perussanaston sanaa ”suruton”. Toisen kohdalle sitä ei passaa sovitella. Rohkeuden puuskassa saattaa itseään tentata ja itsetutkistelua harjoittaa. Mahdanko minä siis olla suruton? Onko minulla minkäänlaista huolta sieluni pelastuksesta? Luulisi, että edes hautajaisissa saisi muistutuksen siitä, että ihmiselämä on lyhyt, yllättävän lyhyt. Olettaisi, että ikääntymisen myötä oppisi ymmärtämään, että elämä on suora lähetys, vailla mahdollisuuksia uusintoihin. Mutta ei. Hautajaisissakin ollaan kovin optimistisia oman kuolemattomuuden suhteen.

”Kun vanha ihminen katsoo kelloa, on se aina paljon.” Huomioseenkin on vain kotvanen, muutama tunti. Monen kohdalla on jo yhdestoista hetki tai viittä vaille. Mutta ei hätää. Kristus on ja tulee.